

El poder de l'Althingi contra la petitesa autonomista

written by Diana Coromines | 9 de desembre de 2018

Fa uns dies, [el partit pirata islandès va presentar al seu parlament una moció](#) de suport a Catalunya. La notícia es va estendre i magnificar ràpidament a casa nostra, entre altres raons perquè el text dóna per bo el primer d'octubre i en defensa els resultats amb una naturalitat i convicció que deixa els nostres líders en evidència. Aquest poder tan natural que ens arriba del parlament islandès, l'Althingi (que literalment vol dir «reunió universal»), destil·lat a través dels segles per una tradició assembleària que es remunta a l'edat mitjana, contrasta amb la petitesa d'esperit que emana de les nostres institucions autonomistes. Un any després del referèndum, el «govern efectiu» es dedica a promoure vagues de fam i acompanyar-les per torns com a expressió màxima d'una política exterior sotmesa i carrinclona, que aspira a fer-nos forts des del dolor (com si fos possible aixecar cap gratacel sobre la queixa) en lloc d'apartar-nos del camp de l'enemic i defensar amb entusiasme la victòria de les urnes a l'arena internacional.

Però d'on surt, aquest text en defensa de Catalunya i l'1-0 que els pirates islandesos volen sotmetre a debat, tal com van aprendre a fer amb tota mena de qüestions els seus avantpassats a la vall de Þingvellir? És una cosa que no deixa de sorprendre, en un moment en què els nostres governants es dediquen a deslegitimar el referèndum demanant a la comunitat internacional que ens ajudi a exercir el dret a l'autodeterminació, com si no l'haguéssim exercit amb un triomf net i clar. En certa manera vivim d'un crèdit que es va forjar sobretot entre el 2015 i el 2017. Islàndia és un dels països que els meus superiors –quan em dedicava a la diplomàcia pública institucional– van voler prioritzar; pel sentit democràtic profund dels islandesos i l'empatia que

senten per Catalunya, un país on tenen més interessos econòmics que a Espanya. Tot i que jo personalment no hi vaig anar mai, m'ocupava dels contactes i de preparar les missions polítiques a Reykyavik, i el retorn que en vam retre sempre va ser molt positiu. És el país on vam fer més reunions amb membres del govern i on diputats de pràcticament tot l'arc parlamentari es van mostrar més disposats a implicar-se en la defensa de la causa catalana.

Ens havíem arribat a reunir amb el cap de gabinet del president d'Islàndia i amb alguns dels sendiherra del govern, diplomàtics especials de màxim nivell que depenen directament del primer ministre. Pocs dies abans del primer d'octubre, des de la Delegació de Dinamarca vam intentar una reunió entre Romeva i Þórðarson, de ministre d'exteriors a ministre d'exteriors, però aquí ja vam trobar-hi reticències. La realpolitik dels altres t'acaba esclafant si tu no jugues la partida seriosament: tot i assegurar-los que es tractaria d'una reunió privada i discreta, el director de drets humans i relacions bilaterals em va dir que no volien enemistar-se amb les autoritats espanyoles pocs dies abans del referèndum. Justament aquells dies l'ambaixada espanyola a Islàndia havia començat una ofensiva diplomàtica d'alt nivell, que combinava l'enviament al govern de missatges durs sobre Catalunya amb l'organització d'una sèrie d'esdeveniments festius i culturals destinats a ensabonar les institucions islandeses.

Mentrestant què oferíem, nosaltres (no només a Islàndia sinó, en general, a totes les nostres contraparts)? Un discurs basat en la bondat dels valors democràtics i una promesa de discreció que no sempre havíem complert. Recordo una vegada que, malgrat els meus advertiments repetits en relació a una diputada del partit fort del govern danès que havia demanat discreció absoluta, un cop a Barcelona va ser fotografiada i piulada per la part catalana immediatament després de la reunió amb el molt honorable president de Catalunya. Mai més no va voler saber res de nosaltres. Coses com aquestes han fet

molt mal a la credibilitat del país; si no som capaços ni de garantir els pactes de discreció més elementals, com ens podem presentar a Europa i el món com un soci fiable?

En tot cas, els nostres amics del partit pirata continuen al peu del canó fins al punt de reivindicar l'1-0 mentre antics dirigents del procés com Jordi Sànchez (avui líder de La Crida, no ho oblidem) el degraden a la categoria de mobilització, titllant-lo d'il·legal. Precisament va ser la poetessa i exlíder pirata Birgitta Jonsdóttir qui em va enviar el missatge més càlid i compromès quan els dies 3 i 4 de novembre de l'any passat vaig contactar amb tots els diputats que coneixia dels cinc països nòrdics per demanar-los que actuessin contra la repressió espanyola. Em va prometre que denunciaria, a tots els fòrums on anés, la violència de Madrid contra els catalans, i s'acomiadava enviant-nos «Tota la meva força i suport».

És possible que la moció dels pirates no prosperi, si els tres partits del govern (que tenen posicions diferents sobre la situació a Catalunya) decideixen refusar el vot per no donar visibilitat a les seves discrepàncies, una pràctica que no és inhabitual. Ara bé: si s'aprova, seria el primer país a defensar d'una manera clara els resultats de l'1-0. Esperem que aleshores, el «govern efectiu» i el flamant Consell per la República, prenent nota del poder lliure, natural i democràtic de l'Althingi, ho aprofitin per muscular una mica la seva política exterior, que ara mateix conté més espectacle que no pas voluntat de travar un perfil diplomàtic i geopolític seriós. Esperem que abandonin el victimisme i comencin a fer el discurs adult que encara no s'han atrevit a fer mai, l'únic coherent amb les lleis aprovades pel nostre Parlament. Un discurs que expliqui que el poble de Catalunya va exercir el dret a l'autodeterminació en el referèndum vinculant del primer d'octubre del 2017, desafiant les porres, i que el sí a la independència es va imposar amb un 92% dels vots.

Potser això curtcircuitarà els seus cervells autonomistes i

finalment entendran que la seva única obligació (més enllà de subterfugis com la unitat, l'eixamplament de la base o la captació de socis i fons per a repúbliques virtuals) és aplicar aquest resultat inapel·lable.